

עת"א 28706/04 - גישה ניסימוב נגד שרות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 16-04-28706 ניסימוב(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקה האסיר - זמינים ואח'
תיק חיזוני: מס' תיק חיזוני

בפני כבוד השופטת מיכל ברנט
הუותר גישה ניסימוב (אסיר)
נגד שרות בתי הסוהר
המשיב

החלטה

הუותר נדון לתקופת מאסר של שנתיים, 11 חודשים ו- 27 ימים בגין התפרצויות, גנבה, הפעלת מאסר על תנאי וביטול שחרור מוקדם וזאת מיום 14.2.15, זהו מאסרו השביעי והוא מסווג לקטגוריה א' משטרה.

הუותר מלין על חישוב תקופת מאסרו.

להלן השתלשלות העניינים:

1. העותר נעצר ביום 14.2.15 וביום 18.2.15 הוגש כנגדו כתב אישום (ת.פ. 15-02-42925) מושא מאסר זה ולצדו בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים.
2. ביום 28.4.15 הורה בית משפט קמא על מעצרו של העותר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.
3. ביום 24.11.15 נגזר דיןו של העותר בתיק זה ל - 36 חודשים מאסר בפועל מיום מעצרו - 14.2.15.
4. ביום 22.3.16 התקיים דיון בערעורי של העותר בפני הרכב בראשות כבוד הנשיא טל (ע.פ.).
14.2.16 (13425-01-16), הופחתו 4 חודשים מאסר ונקבע כי 32 חודשים המאסר שירצה ירוץ מיום 14.2.15.

המשיב קבע כי על פי חוק סדר נשיאת מאסרים שחרورو המלא של העותר יהיה ביום 6.2.18 וזו בת של 116 ימי הפקעת שחרור מוקדם, ולמן הסדר הטוב - חישוב המאסר נעשה ממשך 32 חודשים מיום 14.2.15 בתוספת 116 ימי מאסר בגין הפקעת שחרור מוקדם.

לטענת העותר המצב המשפטי שונה ולהלן השתלשלותו:

1. ביום 12.8.13 השחרר העותר שחרור מוקדם ממאסר אשר יקרא להלן "המאסר הראשון".

2. בחודש אוקטובר 2013, חודשיים לאחר שחרורו ובעת שהוא אסיר ברישון, נעצר בגין נהיגה בזמן פסילה, ריצה 11 חודשים מהם השחרר בחודש ספטמבר 2014, אשר יקרא להلن "המאסר השני".
3. ביום 16.9.14, לאחר שחרורו ממאסרו השני, הפקעה ועדת השחרורים את מלא תקופת הרישון.
4. משנעצר העוטר בגין העבירות מושא מאסרו הנוכחי הוא "מאסרו השלישי" נמסר לו טופס עליון חתום ולפין הוא מרצה את תקופת ההפקעה, הוא ריצה את מלא תקופת ההפקעה ולמעשה היה "בשני כובעים" - של אסיר ועוצר.
5. משנגזר דין בתיק מושא תיק זה ונקבע כי מאסרו ירוצה מיום 14.2.15 נקבע על ידי המשיב כי למעשה לא ריצה את תקופת ההפקעה מאחר והוא עצור עד תום ההליכים בעוד הוא מרצה תקופת מאסר זו.

בכתב התשובה נטען כי בהתאם לחוק סדר נשיאת מאסרים תקופת ההפקעה הינה במצטבר לכל מאסר אחר, בעת שהה העוטר בביבם ר' ניצן גנשתה טעונה ותקופת ההפקעה חשובה בחופף למאסר באותה מקום במצטבר.

דין והכרעה:

בחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001 "גזר דין" - לרבות החלטה שבעקבותיה הופסקה עבودת שירות לפי סעיף 51 לחוק העונשין, החלטה להפקיע מבן לפי סעיף 16 או 17 לפקודת המבחן [גופת חדש, תשכ"ט-1969], והחלטה לבטל צו שירות לפי סעיף 71 לחוק העונשין. נקבע בסעיף 22 א. כדלהלן:

"סדר נשיאת מאסר לאחר ביטול שחרור על תנאי"

22א. על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרורו על-תנאי של אסיר לפי סעיפים 20 עד 22, ישא האסיר את יתרת תקופת המאסר שלו לשאת בשל ביטול שחרורו **לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו** (ההדגשה שלי - מ.ב.), ואם עבר עבירה נוספת בתקופת התנאי - גם לפני ובמצטבר לכל מאסר שיטול עליו בשל אותה עבירה; היה האסיר נושא מאסר בעת שבוטל שחרורו, יופסק אותו ממאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שלו לשאת בשל ביטול השחרור וישוב ויישר מתום אותה תקופה; לעניין זה, "מאסר" - לרבות מאסר בשל אי-תשלום קנס".

מיום 1.1.2007

ברע"ב 6536/08abo זאלם נ' מדינת ישראל נקבע על ידי כבוד השופט דנציגר במקרה דומה בהאי לישנא ולמען הסדר הטוב תפורתנה העובדות כמפורט בהחלטה זו:

"עובדות והליכים קודמים

1. המבקש הינו אסיר פלילי המרצה עונש של 33 חודשים מאסר בגין הרשעתו בעבירה של נשיאת והובלת נשק, כאשר לעונש זה התווספה תקופת מאסר בת שמונה חודשים ו-18 ימים, בעקבות הפקעת שחרור על תנאי במאסר

קודם שאותו ריצה המבוקש בת.פ. (חיפה) 441/01 בגין הרשותו בעבירות נשק, היזק בחומר נפי' וחבלה בכוננה מחמיירה. בגין עבירות אלה הושטו על המערער ארבע שנות מאסר בפועל, החל מיום 28.11.01, וכן 18 חודשים מאסר על תנאי.

הմבוקש שוחרר מוקדם ממאסרו ואולם, הויאיל ולא עמד בתנאי השחרור, החלטה ועדת השחרורים ביום 6.10.05 לבטל את שחרורו. עם ביטול השחרור נאלץ המבוקש לרצות תקופת מאסר נוספת בת שמונה ו-18 ימים נוספים בגין תקופת המאסר שהופקעה. ביום 28.1.07 נגורו על המבוקש במסגרת ת.פ. 5506/06 24 חודשים מאסר בפועל לריצוי מיום מעצרו - 1.1.06 והוא פעיל עונש המאסר על תנאי שהיה תליי ועומד נגדו, מחציתו (תשעה חודשים) באופן חופף ומהציתו באופן מצטבר. סך הכל, נגורו על המבוקש, כאמור, 33 חודשים מאסר.

2. במסגרת הערר שאותו הגיע לבית המשפט קמא, טען המבוקש כי אין להוסיף לתקופת המאסר בת 33 החודשים שנגירה עליו בת.פ. 5006/06 את תקופת המאסר שהופקעה. לטענת המבוקש, אשר אינו חולק על עצם ההחלטה להפיקיע את תקופת התנאי, הוא סיים לרצות את תקופת המאסר שהופקעה ביום 11.5.06, שעיה עוצר עד תום ההליכים, טרם נגור דינו בגין ת.פ. 5006 ולפיכך, יש לבטל את החלטת המשיב 1 לפיה תקופת התנאי מתווסף במצבבר לתקופת המאסר שנגירה עליו במסגרת תיק זה. בנוסף, עתר המבוקש לביטול ההחלטה לדוחות את בקשתו ליציאה לחופשה.

3. בית המשפט קמא דחה את העטירה, בקבועו כי לא נפלה כל טעות בדרך החישוב של תקופת המאסר. בית המשפט קמא קבע כי על פי הוראת סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001 (להלן - חוק שחרור על תנאי), תקופת העונש שנגירה על העורר בת.פ. 5006/06 אשר הייתה אמורה להתחיל ביום 1.1.06, "געצרא" וממתינה לסיום תקופת המאסר בגין ההפקעה, אותה היה על המבוקש לרצות "תחילה ובמצטבר" לתקופת המאסר שנגירה בת.פ. 5006/06. נקבע, כי היה על המבוקש לרצות תקופה בת שמונה חודשים ו-18 ימים בגין תקופת ההפקעה ולאחר מכן לרצות את תקופה בת 33 חודשים ובסך הכל, תקופת מאסר בפועל בת 41 חודשים ו-18 ימים. לפיכך, דחה בית המשפט קמא את טעنته זו של העורר. בנוסף, דחה בית המשפט קמא את טענת העורר בדבר דחיתת הבקשה לצאת לחופשה, בקבועו כי החלטת המשיב שלא לאשר יציאת המבוקש לחופשה, המבוססת על חוות דעת של משטרת ישראל ונתמכת בהערכות נוספות של יחידת השטח, מודיעין ועוד, היא סבירה. נקבע כי שקלול המידע המודיעיני בהתייחס לתוכנו יחד עם העבירות בגין מרצה המבוקש מאסר והפרת תנאי השחרור בעברו מלמדים על מסוכנותה התומכת בסבירות ההחלטה. מכאן הבקשה שבפני>.

.....
דין והכרעה

9. לאחר שיעינתי בבקשתה, בהחלטתו של בית המשפט קמא ובתגובה המשיבים, הגעתו לכל מסקרה כי דין הבקשה להידחות.

11. בוגע לחישוב תקופת המאסר שאותה מרצה המבקש: כפי שצין בית המשפט קמא, לא נפלת כל טעות בדרך בה חישב המשיב 1 את תקופת המאסר. ביום 1.1.06 העורר עד תום ההליכים נגדו בת.פ. 06/5006 וביום 28.1.07 נגזר דין לרצות 33 חודשי מאסר (לאחר הפעלת מחצית מהמאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו באותה העת באופן מצטבר וחופף) וזאת החל מיום 1.1.06. הוראת סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי קובעת כדלקמן:

"על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרورو על-תנאי של אסיר לפי סעיפים 20 עד 22, ישא האסיר אח יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרورو לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו, ואם עבר עבירה נוספת בתקופת התנאי - גם לפני ובמצטבר לכל מאסר שיוטל עליו בשל אותה עבירה; היה האסיר נשא מאסר בעת שבוטל שחרورو, יופסק אותו מאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול השחרור וישבו ויישר מחום אותה תקופה";"

הנה כי כן, הוראת סעיף 22א הנ"ל מדברת בעד עצמה - תקופת העונש שנגזרה בת.פ. 5006/06 ואשר הייתה אמרה להתחילה רטרואקטיבית ביום 1.1.06 "הוקפהה", עד לסיום הריצוי של תקופת המאסר שהופקעה, אותה היה על המבקש לרצות תחילת ובמצטבר לתקופת המאסר בת 33 החודשים. עצם העובדה כי בעת שנגזר דין של המבקש בת.פ. 5006/06 הוא היה עצור עד תום ההליכים נגדו באותו התקיק, אינה מעלה או מורידה לעניין זה. אם מתאפשר הפרשנות שאותה מציע המבקש, הרי שהוא "יהנה" הן מקיזוז תקופת המעצר מן המאסר שנגזר עליו והן מקיזוז תקופת המאסר שהופקעה, ותוczאה זו אינה מתאפשרת על הדעת. אשר על כן, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא באשר לחישוב תקופת המאסר".

ומן הכלל אל הפרט:

העוור היה צריך לרצות תחילת את עונש המאסר בגין הפקעת התקופה בה היה אסיר לראשונה וכפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון, עצם העובדה כי היה עצור עד תום ההליכים אינה מעלה ואין מורידה. פרשנות אחרת תביא למצב המתואר מעלה בו "יהנה" העוור הן מקיזוז תקופת המעצר מתקופת המאסר שהושתה עליו והן מקיזוז תקופת המאסר שהופקעה וזאת בנגדו להוראת סעיף 22א לחוק שחרור על תנאי.

משלא מצאתי כי נפלת שגגה בהחלטת המשיב, הנני דוחה את העתרה.

המציאות מותבקשת לשלווח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' סיון תשע"ז, 13 יוני 2016, בהעדר הצדדים.

